

REVOLUTIE IN DE WERELD

LES VIII.

DE WERELD VAN MORGEN II.

Ik weet dat dit onderwerp al ter sprake is gebracht, maar er zijn nog enkele punten waar we aandacht aan kunnen wijden, vooral de veranderingen in de zeer nabije toekomst.

Mensen blijven mensen en juist in deze tijd wordt dat bijzonder duidelijk. Gelijktijdig voltrekken zich voortdurend mentaliteitsveranderingen, die direct en indirect hun weerslag zullen vinden in het gebeuren van de komende jaren.

Het is gemakkelijk genoeg om op dit moment b.v. stelling te nemen voor of tegen atoomwapens, raketten, atoomcentrales, milieuvervuiling en wat dies meer zij, want dan kijk je eenzijdig. Met die eenzijdigheid bereik je tevens ook dat je nooit een werkelijk overlegde en goede beslissing kunt nemen.

Als we kijken naar politici en parlementariërs, dan worden wij ons ervan bewust dat dezen veel meer dan in het verleden in feite worden gestuurd door de kreten die opklinken uit de massa. Wie wil kijken naar de wereld van morgen, moet zich dus niet alleen verdiepen in de vraagstukken van vandaag, maar vooral in de mentaliteit van de mens. Het is de mentaliteit van de mens, het gedrag van de gewone mensen dat allerlei z.g. exacte wetenschappen als b.v. economie eigenlijk beheerst. Het is de massa die beslist.

Nu kun je daaraan ontkomen door een vacantiereisje naar China te maken zoals een zekere staatsman en daar z.g. successen te boeken. Je kunt de wereld rond vliegen als de Paus die een waardige vervanger blijkt te worden voor de heer Luns. Maar daarmee verander je niet de feiten.

Wat is op het ogenblik de mentaliteit die in het Westen overheerst? In feite een vorm van egocentrisme om niet te spreken van egoïsme: Wat ik wil is goed en een ander heeft zich daar maar bij neer te leggen. De gemeenschap moet het maar doen, want ik vind het nodig. Ik heb plannen, dan moeten anderen die maar betalen. Het is duidelijk, dat je op die manier een grote warboel krijgt.

Er ontstaat een toenemende onduidelijkheid en een toenemende onvrede. Er ontstaan steeds meer spanningen tussen velerlei groepen. Het eindresultaat moet dan wel zijn dat conflicten de huidige maatschappijvorm in ernstige mate gaan aantasten.

Kijken we naar de z.g. onderontwikkelde landen, dan vinden wij daar eveneens groepsbelangen, maar nu in een wat andere vorm. Ze worden meer gedragen door idealen, soms door godsdienst, in enkele gevallen ook door stamverwantschap. Ook hier blijkt men uit te gaan van het standpunt: wat

wij willen is goed voor iedereen, dus heeft iedereen zich daarbij neer te leggen. Iedereen komt dan in opstand behalve degene die de eis heeft gesteld. Ook hier toenemende chaos.

Als wij de komende paar jaren overzien, dan is het misschien gemakkelijk om te spreken over verbetering van de economie. Maar verbetering van de economie zou betekenen een betere aanpassing tussen productieproces en verbruiksproces. Daarvan is op het ogenblik nog geen sprake. Integendeel, de producent probeert aan de verbruiker de wijze van gebruik en verbruik op te leggen. Dat gaat niet meer, diensgevolge zal de economie de komende tijd bijzonder wankel staan.

Wij hebben in een voorgaand betoog erop gewezen hoe een nieuwe mentaliteit is gaan groeien. Wij hebben toen, meen ik, zelfs gerefereerd aan de processen als Provo, Oranje Vrijstaat, Bloemenkinderen en al wat er verder bij hoort tot Hell's Angels toe.

Al deze groeperingen zijn exponenten van een verandering waarmee de mensheid en dus ook het individu eigenlijk geen raad weet. Je kunt in deze tijd kiezen voor het je buiten de gemeenschap plaatsen. Maar dat wordt je erg moeilijk gemaakt, omdat de gemeenschap nu eenmaal is gebouwd op een systeem waardoor je die gemeenschap altijd nodig hebt. Je wordt dus in feite een soort parasiet.

Nu wil ik niet zeggen dat elke werkloze een parasiet is, integendeel. Maar er zijn vele mensen die zich buiten de gemeenschap plaatsen en daardoor ten aanzien van die gemeenschap parasitair gaan functioneren.

Als deze situatie een aantal jaren doorgaat, dan zullen er steeds meer mensen zijn die op hun eigen manier uit de gemeenschap gaan treden. Sommigen doen dat door een stelling in te nemen die volkomen in tegenstelling is met alles wat aanvaardbaar wordt geacht. Exponenten daarvan zijn groepen als de ultra rechtse terroristen, maar net zo goed de Nederlandse Centruumpartij of bepaalde groeperingen zoals die in Ierland functioneren. Deze mensen proberen metterdaad iets te veranderen, maar ze weten niet waar ze aan bezig zijn.

Stel nu, dat er heel veel mensen komen die zeggen: Wij willen die anderen niet veranderen, maar wij willen alleen onszelf zijn. Dan krijgen we daarmee een enorme sprong in de ontwikkeling en gelijktijdig een ontzettende splijting in de huidige maatschappij. Waar dit gaat gebeuren, kunnen wij rekenen op de behoefte om gebruik te maken van kwaliteiten en eigenschappen die niet zo algemeen worden aanvaard. Om een typisch voorbeeld te geven:

In Nederland wordt op het ogenblik een derde van de ziekteprocessen begeleid of mede begeleid door niet-erkende genezers. Dat zijn niet alleen de paranormale genezers, maar ook al die neventakken die men eigenlijk laatdunkend dan maar accepteert. Het blijkt dus, dat de behoefte van de mens ergens anders ligt dan in de geïnstitutionaliseerde maatschappelijke structuur van deze • **Laten wij ons daaraan vastklampen en wat zien we?**

Aan de ene kant wanhopige pogingen om het oude zoveel mogelijk in stand te houden. Al dan niet door heffingen, door belastingmaatregelen, door druk van buitenaf, zelfs door demonstraties. Aan de andere kant en dat is veel interessanter: mensen die uitwijken naar een gebied dat ze eigenlijk niet kennen. U zult mij willen vergeven dat ik tegen u zeg, dat een deel van u zeer zeker hieronder valt. U bent uitgeweken naar dit gebied, omdat u geen raad meer wist met de te formele religieuze opstelling, omdat u geen vrede kon hebben met allerlei maatschappelijke processen.

U bent de enigen niet. Als men zegt dat er sprake is van een toenemend bijgeloof, dan heeft men wetenschappelijk gezien volkomen gelijk.

In de praktijk echter betekent bijgeloof dat u grijpt naar andere methoden, naar andere middelen en ook naar andere machten.

Ik durf voorspellen dat binnen vier jaar grote acties zullen worden gehouden gericht tegen paranormale genezers, paranormale verschijnselen als zodanig. Het gebruik van mediums zal waarschijnlijk eveneens onder druk komen te staan, want dit is een aantasting van de zekerheden die de oude orde bezat.

Een nieuwe orde is er niet. Wij kunnen wel doen alsof, omdat we de grote vernieuwers zijn, maar de grote vernieuwers van vandaag zijn degenen die hun stomiteiten, die anderen ook begaan zouden hebben, verkopen met een ander ideaal als achtergrond. Het is dezelfde voorstelling alleen het decor is anders. Neen, wij moeten het werkelijk hebben van de mensen die zoeken naar een nieuwe vorm.

Nieuwe vormen kunt u overal vinden. Als we kijken naar de architectuur, dan zien we dat deze steden van de toekomst aan het ontwerpen is die niets meer gemeen hebben met de enorme betonwoestijnen die er op het ogenblik, al dan niet voorzien van baksteenmuurtjes aan de buitenkant, worden opgetrokken ter huisvesting en verbetering van het volk.

Als we kijken naar de techniek, dan zien we dat deze niet alleen de middelen verschaft waardoor dergelijke nieuwe steden en woongelegenheden haalbaar worden, maar dat ze gelijktijdig ook een soort dwang aan het scheppen is.

Bijvoorbeeld: Het is in Nederland tegenwoordig mogelijk om met de huidige technische middelen en in verhouding redelijke kosten het energieverbruik per gezin te verminderen tussen de 50 en 80 %. Iets wat niet in dank wordt afgenomen. Denkt u alstublieft niet dat iedereen 'hoera' roept. Er zijn heel veel belangrijke maatschappijen en groeperingen, zelfs de energiemaatschappijen, die er belang bij hebben dat u meer verbruikt, want ze willen blijven groeien. Maar de middelen, de mogelijkheden zijn er.

De techniek begint steeds meer methoden te vinden waardoor het inderdaad mogelijk wordt zonder dat de kosten te hoog oplopen om veel te doen voor het milieu, veel te doen voor het menselijk welbehagen en gelijktijdig de productieprocessen te vereenvoudigen. Ik wil dan nog niet eens wijzen op het feit, dat er tegenwoordig vormgeving bestaat die ook esthetisch bevredigend werkt zonder dat ze technisch nadelig of overbodig is.

Die nieuwe wereld heeft nieuwe mensen nodig. Een stad van de toekomst kun je niet bewonen, als je een eenling bent die hoogstens de burengoedendag zegt. Dat vraagt weer een gemeenschapszin. Misschien zoiets als de laat-middeleeuwse dorpen hebben gekend. Het vraagt verder veel samenwerking. Want als je geen rekening met elkaar houdt, dan is zo'n nieuwe stad ook een chaos en zijn de voordelen ervan praktisch nil.

Als we kijken naar de wijze waarop men probeert vorm te geven aan het religieuze gebeuren in deze tijd, dan valt op dat men heeft gekozen voor verstaanbaarheid. Dat is tamelijk dom, want een geloof is iets dat je niet begrijpt, maar dat je alleen maar hebt. Als je dat omringt met het onbegrijpelijke, dan wordt het gevoel van geloof geïntensifieerd. Op het ogenblik echter, dat je alles begrijpelijk gaat maken, komt de waarde en de betekenis van het geloof zelf in het geding. Maar wat zien wij? Er vindt een verschuiving plaats.

Bij de Orde zien wij dat geestelijk onderricht (dat is geestelijk toch heus erg nuttig) dikwijls ook cabaratesk is. Er is een vreemde kruising ontstaan tussen conference, geestelijke lering, amusement, emotionele verdieping. Kortom, alles wat u maar wilt. Wij zijn niet de enigen die op deze manier werken, onthoudt u dat goed.

Waarom gaan de mensen daar naartoe? Niet omdat het vrijblijvend is. Vrijblijvend is tenslotte niets, als je jezelf erin verdiept, maar omdat

het niet meer in vorm verplichtend werkt. Je behoudt je persoonlijkheid en gelijktijdig kun je in dat geheel een samenwerking vinden die niet alleen op één gebied bestaat, maar die vaak heel grote gebieden omvat, zoals in ons geval.

Wij hebben alleen reeds in deze beschouwing het een en ander gezegd over de mentaliteit van de mensen, over politieke en wetenschappelijke mogelijkheden en onmogelijkheden. Je kunt God niet losmaken van de wereld. Zomin als je de mens kunt losmaken van de wereld waarin hij leeft en hem alleen kunt wijden aan God. Het is een eenheid. Dit terugvinden van de eenheid, de verbondenheid waardoor alle dingen voor de mens functioneren en in hem beleefbaar zijn, terwijl hij gelijktijdig dit kan delen met anderen (een belangrijke voorwaarde) is voor de komende jaren de trend.

Wat kunnen we verwachten, als we denken aan zaken als openbaar vervoer, verkeersregelingen en dergelijke?

Op het ogenblik betuttelt men. Nu is dat in Nederland natuurlijk niet bijzonder erg, want de Nederlander is een geboren betuttelaar.

Hij begint al met kritiek uit te oefenen op het moment dat hij zijn eerste kreet uit. Dat houdt hij vol tot zijn laatste stervenszucht toe.

Betuttelen kun je echter de mensen niet. Daarmee ga je te ver en dan luistert niemand naar je. Maar je kunt misschien terugkeren naar essentiële zaken. Ik meen, dat wij op allerlei gebied, ook ten aanzien van vervoer, van verkeersregeling, maar evengoed van politieke instructie en structuur zullen terugkeren naar de essentiële dingen.

Wat is essentieel? Essentieel is, dat men zich kan verplaatsen. Essentieel is, dat men zich in eigen voertuig met een redelijke zekerheid en zonder al teveel beperkingen kan verplaatsen. Politiek is het erg belangrijk dat men zich veilig voelt, niet dat er op alle slakken zout wordt gelegd, maar dat er een gevoel van zekerheid en veiligheid is. Daardoor wordt alles teruggebogen naar de mens zelf.

Veranderingen in politieke instructie, het eerste begin is er, zullen waarschijnlijk over twee tot drie jaar al in werking zijn. De veranderingen in het openbaar vervoer zijn op het ogenblik niet bepaald gunstig, maar voeren toch wel tot het doorbreken van allerlei monopolies vooral ten aanzien van beleid en inzichten zoals die tot nu toe hebben gegolden.

Men zal moeten leren improviseren en werken met de middelen die men heeft. Ook dit is bijzonder gunstig. Over een aantal jaren komen wij terecht in een gemeenschap die meer leert improviseren en die zich wat minder letterlijk gebonden voelt. Als dit gebeurt ten aanzien van landelijke situaties, dan kun je misschien schouderophalend zeggen: Ja, maar de wereld.....

Dit proces voltrekt zich op het ogenblik in Duitsland, in Engeland, in de Ver. Staten. Het voltrekt zich op een wat andere manier in Italië, Spanje en Portugal. Het is bezig om zelfs veranderingen in de samenleving van Griekenland tot stand te brengen. Wij zien dat in Turkije een omwenteling broeit die waarschijnlijk over anderhalf jaar haar effect krijgt. Nu noem ik alleen landen in uw buurt. Over de hele wereld is dat precies hetzelfde.

Dan mag ik misschien de conclusie trekken dat de terugkeer naar het individu, naar de mens als mens, niet alleen als factor in een gemeenschap zal voeren tot een intensifiëring van b.v. menselijk denken en geloven. Wij krijgen meer individuele filosofen en minder kretologen. Ofschoon menigeen nu het verschil niet weet tussen kretologen en filosofen. Dat is ook heel moeilijk, want de kretoloog noemt zijn kreet een filosofie. De filosoof is geneigd te populariseren en in kreten uit te barsten. Vandaar dat men een tijd met hen wegloopt, zoals met Sartre en dan in het eind hem maar laat barsten.

Wij gaan vandaaruit naar de behoefte om ook innerlijk meer te passen bij de nieuwe werkelijkheid. Aanpassing is een heel moeilijk proces; dat moogt u niet vergeten. Het is niet iets wat je in een paar jaren voor elkaar kunt brengen. Maar wanneer het begint, veranderen er steeds meer mensen.

De generatie die op dit moment aan het opgroeien is, zal daarvan waarschijnlijk het meest van ervaren. Dat zijn de kinderen die nu tussen de nul en de twaalf jaar zijn. Zij zullen deze processen zeer intens gaan beleven. De anderen, ach, die lopen er een beetje bij. Zij zullen het misschien wel zien, maar ze zullen er niet volledig deel van kunnen uitmaken.

De verandering impliceert niet alleen contact met de geest, of- schoon dat zeker een rol gaat spelen, maar vooral een veel intenser en ook bewuster contact met wat u engelbewaarder, geleidegeest en dergelijken pleegt te noemen. Contact dus waardoor persoonlijke hulp en leiding wordt verkregen. Op het ogenblik, dat u daar aandacht aan gaat geven, zal uw handelen niet meer zijn afgestemd op alleen ogenblikkelijke reacties en mogelijkheden, maar op het geheel. Een geheel dat u misschien niet kunt overzien.

Over ongeveer een acht à tien jaar is er dan ook sprake van geheel nieuwe harmonieën. Dat er ondertussen nog wel een paar oorlogen zullen woeden, al zijn ze niet wereldomvattend, is alleen maar te begrijpen. Want juist degenen, die zich vastklampen aan het oude (het egoïstische of egocentrische standpunt) zullen alles doen om hun macht te handhaven en hun invloed te vergroten. Maar zij hebben geen werkelijke greep meer op de massa. Zij kunnen ook met hun propaganda de achtergronden niet meer bereiken.

Ik mag hierbij opmerken, dat kortgeleden tijdens een bespreking van de Opperste Sovjet er sterke kritiek is geuit op het Propaganda-ministerie, omdat dit propaganda-apparaat kennelijk niet in staat was het Russische beeld in het eigen land te verbeteren. Dat is veel zeggend. Een land waarin andere uitingen bijna niet mogelijk zijn.

Wij gaan naar de eenheid waarbij telepathie ongetwijfeld in het begin gevoeligheid voor geestelijke invloeden in de omgeving, later misschien ook voor medemensen of tenminste empathie voor medemensen een grote rol gaat spelen. En als we zover zijn, dan breekt er inderdaad een nieuwe omwenteling aan. Een omwenteling waardoor de mens niet meer kan leven zonder zijn verbondenheid met zijn medemensen waardoor hij zich niet meer kan terugtrekken uit de maatschappij of erbuiten kan gaan staan en hij binnen de maatschappij alleen maar kan functioneren zolang hij tamelijk harmonisch is met de grootste wensinvloed die nu eenmaal in de mensen leeft.

Wat wil de mens het liefst? Geluk, vrede en een beetje welvaart. Het zijn geen hooggestemde doelen. Geluk blijkt innerlijk gemakkelijker te bereiken te zijn dan aan de hand van uiterlijke omstandigheden. Want als je iedereen een paar miljoen geeft, dan heeft iedereen nog maar zorgen over de belasting die hij moet betalen. Maar als je de mens innerlijk een weg wijst om een beetje vrede, een beetje licht te vinden, dan heeft hij daarmee een nieuwe situatie geschapen waardoor zijn geluk niet meer van uiterlijke omstandigheden afhankelijk is. Dat is belangrijk! Hierdoor zal het materialistische denken van deze tijd overgaan in een andere vorm van denken en reageren.

Kijken we naar de ontwikkelingen zoals die er nu zijn, dan zien we dat een taakvervanging voor zeer veel menselijke bezigheden bijna onontkoombaar is geworden. Ik denk aan de robots, aan de vele computers. Er is echter één ding waarbij de mens niet vervangen kan worden: de mens kan namelijk intuïtief denken zonder dat hij daarbij alle feiten correleert, maar gewoon op grond van intuïtieve conclusie. Het is deze intuïtie die

de mens onvervangbaar maakt zelfs tenaanzien van de computer van deze dagen. Het is de mens die bepalend blijft.

Dan zal de mens zijn aandacht meer op denken gaan richten. Maar wie denkt, heeft problemen. Het is gemakkelijk genoeg te zeggen: Ik denk, dat het Gods wil is. Maar als je doordenkt, dan vraag je je af: Hoe kom ik daar eigenlijk bij? Wie is God eigenlijk? Hoe moet ik Zijn willen dan omschrijven?

De onzekerheid van de mens neemt toe aan de ene kant, aan de andere kant de innerlijke vrede, de innerlijke zekerheid. Dit impliceert een gedrag dat enerzijds zeer sterk op de ogenblikkelijke wereldlijke omstandigheden is gericht en dat anderzijds een permanente innerlijke invloed vertegenwoordigt waarbij afwijkingen bijna niet meer denkbaar zijn, omdat de innerlijke harmonie het geluk is. En het geluk schept gelijktijdig de mogelijkheid tot vrede, tot welvaart en wat dies meer zij.

Zo bezien zou je kunnen aannemen dat b.v. oude kloosterorden hun mogelijkheden tot bestaan steeds minder zien worden. Zij zullen niet in staat zijn om veel leden meer aan te trekken. Geen toevloed dus naar de kloosters, de seminaries en hoe ze verder mogen heten. Maar wel steeds meer mensen die een eigen discipline volgen. Laat mij het zo zeggen: De barrevoets Franciscaan sterft uit, de Derde Orde blijft voortbestaan. Dat zijn de gewone burgers die zich aan bepaalde regels van Franciscus houden.

Ik denk, dat we dit zullen zien ten aanzien van allerlei godsdienstige nominaties. Wij zullen dit ongetwijfeld ook zien ten aanzien van de huidige idealistische stellingen. Ik leef een gewoon leven met anderen, maar volgens mijn innerlijk erkende juiste discipline.

De zelfdiscipline neemt toe. De wereld wordt niet meer eenzijdig benaderd. Integendeel, men ziet steeds de twee kanten van de medaille en daardoor zal de beslissing heel zelden een rechtlijnige zijn volgens de huidige opvattingen. Men zal rekening houden met een evenwicht in plaats van rekening te houden met een ideaal, met een geloofspunt of iets dergelijks.

De mens, die innerlijk zijn vrede moet zoeken, innerlijk zijn harmonie moet kennen wordt echter steeds meer geconfronteerd met de aspecten van zijn persoonlijkheid. Je leert jezelf beter kennen.

Over 20 jaar ongeveer zullen er zeer veel mensen zijn die zichzelf beter kennen en beseffen dan de meesten in deze dagen. Zij zullen daardoor hun innerlijk leven bewuster gaan omzetten in de praktijk.

Het is nu voor velen een anathema, als men spreekt over de absolute vrijheid. Absolute vrijheid, zeggen ze dan, dat hoort niet. Men moet de dingen doen, zoals dat nu eenmaal is voorgeschreven. Alleen als het gaat over de liefde tegenwoordig, dan wil men wel de schouders ophalen en zeggen: Mensen zijn nu eenmaal mensen. Maar is de vrijheid om te beleven, of het nu de liefde is of wat anders, niet essentieel voor de persoonlijke ontwikkeling van de mens?

Steeds meer mensen gaan die vrijheid wel voor zichzelf opeisen, maar blijven gelijktijdig zo zeer deel van het geheel en daarin functioneren dat ze niet meer parasieten worden. Over 20 jaar zien wij dit nieuwe type mens voor een groot gedeelte de verantwoordelijkheden overnemen. Zij zullen over 20 à 30 jaar waarschijnlijk leiding gaan geven. Zij zullen gaan ingrijpen in allerlei relaties. Maar bovenal zullen zij iets prediken wat deze wereld wel eens vergeet: rust.

Rust is het begin van vrede. Hij, die niet kan rusten, zal geen vrede vinden. Hij, die vrede vindt, weet te rusten. Omdat je in de ontspanning en de aanvaarding van al het bestaande, van al het zijnde, inclusief jezelf, pas de vrede kunt vinden en beleven.

Dan stel ik, dat de wereld van morgen een wereld wordt, zelfs in de zeer nabije toekomst, waarin de eenling niet superieur wordt, maar meer

van zichzelf bewust zijn deel-zijn van het geheel in steeds grotere mate zelf gaat bepalen.

Ik stel, dat in de wereld van morgen (dat begint al over een beperkt aantal jaren) steeds meer geestelijke invloeden kenbaar zullen worden, die voorlopig meestal op persoonlijke basis beleefd, leiding en hulp gaan geven aan de menselijke en stoffelijke ontwikkeling.

Ik durf nog verder gaan. Ik meen, dat hoge geestelijke krachten, die zich op dit ogenblik overigens alweer aan het voorbereiden zijn voor belangrijke gebeurtenissen, op hun eigen manier het contact met de wereld zodanig zullen versterken, dat zelfs in de verwarring van vele pseudo-profeten, valse leraren en vergissingen ten aanzien van datgene wat zal komen, toch een nieuwe lichtende zekerheid gaat komen. Een zekerheid, die zich ook zal kunnen manifesteren in uiterlijke tekenen.

Het klinkt krankzinnig als je in de moderne tijd zegt dat de wonderen van de oudheid op aarde zullen terugkeren binnen 50 jaar. Maar waar geestelijke krachten zich steeds sterker openbaren, waar mensen steeds gevoeliger worden voor de kracht van de geest, steeds meer ook uit een aanvaarding en erkenning van zichzelf leren leven met geestelijke en stoffelijke waarden, daar is het wonder het onontkoombare en onmiskenbare product van deze instelling plus de krachten die zich met de wereld bezighouden.

Het is gemakkelijk om rampen, wereldondergang of het einde van alle aardse rijken aan te kondigen. Ik zie het nog niet zitten. Wat ik wel zie zitten, dat is een verandering. Misschien een soort uitholling vanuit modern standpunt.

Wij zien dat de letterknechten door de vele letteren die ze produceren zichzelf steeds meer met onmacht slaan; dat zij - redenerende vanuit hun beperkte machtsverhoudingen en belangen - in steeds grotere mate zichzelf de mogelijkheid ontnemen om werkelijke macht uit te oefenen, om werkelijke belangen te dienen.

Wij krijgen een wereld waarin - of men het prettig vindt of het aanvaardbaar is of niet - krachten uit andere werelden dan de uwe in steeds sterkere mate gaan optreden.

Wij krijgen te maken met een wereld waarin morgen al de wonderen gebeuren die men vandaag nog onmogelijk acht. En waarin de wetenschap, die vandaag nog zo zeker is van zichzelf, morgen zich aarzelend zal afvragen hoe zij eigenlijk tot haar grondstellingen is gekomen, aangezien er zoveel is wat daarmee niet kan worden benaderd.

En dan, mijne vrienden, hebben we te maken met een omwenteling die niet alleen stoffelijk en geestelijk is, maar die veel verder ingrijpt ten aanzien van de totale kosmos en de totale harmonie daarin.

Hoe vaak hebben wij niet gezegd dat u een deel bent van het geheel. U heeft steeds welwillend geknikt. U bent verder gegaan om uzelf te zijn zonder enig besef van datgene wat u vertegenwoordigt.

Stel nu eens, dat u meer en meer de betrokkenheid gaat voelen bij dit onomschrijfbaar geheel; dat u steeds meer gaat aanvaarden dat u een uitvoerende factor bent geworden van een totaliteit die u niet kunt overzien. Aan de ene kant zult u zich dan machteloos gaan voelen. U zult zich misschien wat fatalistisch gaan opstellen, maar aan de andere kant zult u juist in het vervullen van die taak - al weet u misschien niet waarvoor en waarom - steeds meer kracht en vrede vinden.

U zult tevreden kunnen zijn omdat u voelt dat u juist reageert vanuit het geheel. De totaliteit krijgt een veel grotere invloed. Niet als een regel of als een wet, als het nut van het algemeen, maar gewoon als een mentaliteit die de mensen doordeesemt, die hun daden helpt verbeteren en die hun innerlijke wereld voortdurend voorziet van die vreemde schichten van licht waarin de mens de vrede, de kracht en de voldoening

vindt, de zekerheid dat hij in vrede leeft met wat hij zijn God noemt.

Het is een tijd dat de zonden uitsterven. Het is natuurlijk raar om dat te zeggen, want welke godsdienst kan het zonder zonde stellen? Maar wat kan zonde zijn, als je beantwoordt aan jezelf, aan je innerlijk en als je in jezelf daarmee licht en vrede vindt. Dan blijft alleen nog maar je relatie over met de ander en daarin kun je zodigen. Tegen de ander? Neen, tegen jezelf. Daar kun je jezelf in tekort doen door je te onttrekken aan datgene wat je innerlijk als een noodzaak en een zekerheid voelt. Verder gaat het niet.

Een revolutie, mijne vrienden, een ware revolutie! De dood van de zonde als algemene regel en de geboorte van het innerlijke werkelijkheidsbesef dat ook schuld doet beseffen en eraan doet streven om schuld te compenseren.

De wereld van morgen is een wereld waarin de mensen samen zullen gaan zonder gedwongen te zijn; waarin de mensen zichzelf zullen zijn zonder onder werkelijke dwang ook maar iets van zichzelf te veranderen of te onderdrukken. En waarin tevens een groot besef van licht zeer veel mensen zal geleiden tot een juistheid die geestelijk zowel als stoffelijk manifest wordt.

Nu zult u zich afvragen, of het zin heeft gehad om deze dingen te zeggen. Voordat ik mijn onderwerp beëindig zou ik dat graag duidelijk willen stellen.

Velen van u zullen in deze tijd in een situatie verkeren waarin ze geen raad meer weten met zichzelf. In de wereld van vandaag bestaan schijnbaar onoplosbare moeilijkheden en problemen. In deze tijd is de geestelijke, de religieuze zekerheid steeds meer aangepast. De mens voelt zich vaak, alsof hij in het donker dwaalt. Dit is deel van een omwenteling. Maar dit alleen uit te roepen is niet voldoende.

Je moet de mens duidelijk maken dat er een weg is om naar die vrede te grijpen. Dat je de kracht, de zekerheid en de sterkte die je buiten je schijnbaar niet meer kunt vinden in jezelf kunt vinden op het moment, dat je geheel aanvaardt wie en wat je bent en probeert de innerlijke stem te voelen die je zal zeggen hoe je verder moet gaan.

Er is wel degelijk reden voor dit betoog. Een reden, die gelegen is in omstandigheden die nu reeds bestaan en die zich voor velen in de komende 8 à 9 maanden zullen ontwikkelen.

Te weten dat het tijdelijk is dat deze verandering ook in u plaatsvindt, zodat het huidige onbehagen of het niet meer kunnen beperkt blijft, lijkt mij al een zegen. Maar beseffen, dat u op deze manier geestelijk en stoffelijk deel uitmaakt van een totaal nieuwe ontwikkeling waarin de mensheid zeer waarschijnlijk voor een langere tijd dan 2000 jaren zich zal ontplooien tot een nieuwe vorm van bestaan en tot een nieuwe en daadkrachtig werkende vorm van bewust leven, dat zou u mijns inziens de steun kunnen geven die u zonder dit zoudt moeten ontberen.

Het is gemakkelijk genoeg om over geestelijke omwentelingen te praten op een vrijblijvende manier, maar u bent erbij betrokken. De manier waarop u erbij betrokken bent, heeft u in dit onderwerp althans enigszins leren kennen.

Ik eindig dan ook met de hoop uit te spreken dat u, hiervan kennisnemende, zult proberen te aanvaarden wat is en in uzelf zult zoeken naar de vrede die voor u noodzakelijk is om juister en beter te leven en zo althans uw persoonlijke omwenteling op korte termijn te voltrekken.

GEESTELIJKE EN STOFFELIJKE OMWENTELINGEN.

Als wij zo bezig zijn met omwentelingen, geestelijke en anderszins, dan staren wij ons vaak dood ofwel op datgene wat er geestelijke gebeurt, danwel op hetgeen er stoffelijk plaats heeft. Ik geloof niet, dat er iets is wat je kunt splitsen in geestelijk en stoffelijk. Een mens is een geheel, of hij dat nu toegeeft of niet. En als er dan een deel in de sferen zit, dan merk je daar toch niets van. Je bent wat je leeft.

Dan bedoel ik niet wat je buiten je doet, want naar buiten toe bedonder je de zaak en jezelf erbij. Daar gaat het niet om. Het gaat erom wat je in de praktijk werkelijk doet, werkelijk bent. Hoe vrijer je innerlijk bent, hoe vrijer je ook uiterlijk zou moeten zijn. Hoe benepener je bent in je uiterlijk, hoe meer je ook die benepenheid innerlijk zult bezitten, of je dat nu weet of niet. Het is een onvermijdelijke wisselwerking.

Wanneer iemand esoterisch streeft en hij gaat op tot het hoogste licht, dan verwacht je niet dat hij met een gezicht als een zuurpruim terugkeert uit de lichtende eeuwigheid om zich te beklagen over het lot van al degenen die nog stofgebonden zijn. Want het licht is overal. Als je het licht hebt gezien, dan moet dat uit je stralen.

Als je zegt: Ik heb het zo ontzettend slecht. Het gaat mij allemaal niet zoals ik wil, dan kun je niet verwachten dat je innerlijk het grote licht vindt. Want dan heb je gewoon tegen jezelf gezegd: In feite ben ik bezig met duisternis, met chaos, met misère. En als je dan uittreedt, kom je terecht in een wereld waarin alle misgeboorten en menselijk verzonnen duiveltjes rondzweven om niet te spreken van aan aantal draken, die je dan herinneren aan mensen die je kent op aarde. Dus dan word je geconfronteerd met een duistere wereld, natuurlijk. Maar je bent zelf duister.

Het is de manier waarop je leeft die mee helpt bepalen wat je innerlijk kunt zijn. Het is wat je innerlijk bent dat moet bepalen hoe je overkomt naar buiten; wat je uitstraalt naar de wereld.

En die wisselwerking? Ja, er zijn heel veel mensen die zeggen: Maar er zijn grenzen. Nou, er zijn gewoon geen grenzen. Het leven is een spel zonder grenzen. Als je het goed bekijkt, dan is leven het kennen van een innerlijke intensiteit en het uiten van die intensiteit op de manier die bij je past. Als je dat doet, prima. Maar als je ergens beperkingen gaat maken, ergens grenzen gaat stellen en je laat die grenzen niet stellen door de kracht die in je leeft, dan heb je voor jezelf een verdere bereiking onmogelijk gemaakt.

Nu kan ik mij voorstellen, dat er mensen zijn die zeggen: Ach, al dat gepraat. Dan zeg ik: U heeft misschien gelijk. Heel veel van hetgeen wij u geestelijk leren is eigenlijk geleuter. Maar als het er niet was, dan zou je je er niet van bewust zijn dat het in je zit.

Leven is niet alleen maar een kwestie van zo goed mogelijk de tijd in het aardse tranendal doorbrengen, opdat je later naar de hemelse dreven kunt uitwijken. Als je denkt dat het zo gaat, dan heb je een afwijking. Het is een leven op aarde waarmee je waarmaakt wat je bent. Het is de waarheid die in je leeft die het licht, of zo u wilt de hemel, bepaalt waarin je later zult vertoeven.

Er zijn mensen die bekijken het heel simpel. Zij zeggen: Als je op aarde leeft, dan bouw je jezelf een huis in Zomerland. Maar als je kijkt naar de manier waarop die mensen leven, dan wordt mij ook duidelijk waarom er een soort Bidonville in Zomerland is. Het ziet er soms allerverschrikke-

lijkt uit. Die mensen zijn steeds bezig om alles op te stapelen; van flessen en dozen af tot de meest onbegrepen idealen toe. En als de zaak dan lek is, beklagen zij zich ook nog.

De werkelijkheid is gewoon, dat je door jezelf te zijn deel wordt van het geheel. Kijk, als het regent en je bent deel van de regen, dan word je niet nat. Maar als je een vijand bent van de regen, dan word je niet alleen nat, maar je wordt je ervan bewust dat je **nat** bent. Je voelt je onbehaaglijk dat je nat bent en je geeft de hemel de schuld dat het regent. Zo werkt dat nu eenmaal.

Het is gemakkelijk genoeg om in verzet te komen tegen de hele wereld. Als ik zo terugdenk aan mijn tijd op aarde, dan is dat tamelijk gebruikelijk, geloof ik. Maar de wereld is deel van mijzelf. Ik leef niet in de wereld van anderen. Ik leef in mijn eigen wereld. Dat klinkt natuurlijk heel vreemd, want iedereen zegt: Wij hebben toch allemaal dezelfde wereld. Dat is niet waar.

Iedereen ziet de wereld op zijn manier. Iedereen proeft en beleeft de wereld op zijn eigen wijze. Ieder vindt er op zijn eigen wijze vreugde in en iedereen wordt op zijn eigen wijze geconfronteerd met verveling, met leed en wat er meer is. Dat wordt bepaald door hetgeen jezelf bent, niet alleen door de wereld.

Er zijn mensen, die zingend door wat u ziet als ellende heenwandelen en zeggen: Ach, het bevalt mij eigenlijk nog best zo. Er zijn mensen, die alles hebben wat u als deel van de hemel zoudt willen beschouwen en die nog steeds droefgeestig lopen te steunen dat het hen eigenlijk toch allemaal tegen zit, want alles wat ze hebben is niets waard vergeleken bij hetgeen ze niet hebben. Realiseer u dat even.

U leeft in uw eigen wereld. Maar als u leeft in uw wereld, dan kan er geen wet zijn in die wereld buiten uw ik.

Er zijn ook veel mensen die zeggen: Wetten moeten er zijn. Natuurlijk, wetten moeten er zijn. Maar wat zijn wetten anders dan uiterlijkheden. De wet is het verfje dat je geeft aan de comode die je eigen leven vertegenwoordigt. Als er een wet is waar de mens naar leeft, dan wil ik nog toegeven dat die deel kan zijn van zijn persoonlijkheid. Maar de meeste mensen leven alleen naar de wet zolang ze denken dat een ander ziet dat ze het doen, opdat ze als ze het niet doen niet worden opgemerkt en zo hun eigen onwettelijkheid verborgen kunnen beleven en toch een beetje zichzelf zijn. Daarom zeg ik u:

Lieve mensen, als u in uw eigen wereld leeft en u bent uw eigen wet, dan moet u die wet toch zoeken. Wat is uw wet? Waar zit die? U kunt die wet niet in een wetboek vinden, ook niet in de bijbel. Ja, als u de bijbel leest, vindt u misschien wetten daarin die voor u van belang zijn; dat is wat anders. Iets waarvan u zegt: Hé, dat klikt bij mij. Dat is een verwoording van iets wat in mij leeft. Het is niet zo: daar staat het in de dode letter en dat is de wet. Was dat maar waar! Dan wisten wij tenminste waar wij aan toe waren.

Elke dag weer moeten wij onze eigen beslissingen nemen. Wij moeten uitmaken wat goed is. Wat vandaag kan, kan morgen niet. Wat morgen niet kan, kan overmorgen misschien weer wel. Wij weten het eenvoudig niet.

Wij moeten leven met de inspiratie die in ons bestaat. De wet in ons is geen vaste regel. Ze is een harmonisch principe. En hoe, waar, tegenover wie en waarom dat principe werkt, is iets wat we eigenlijk nooit helemaal begrijpen.

O, wij kunnen het verklaren. Verklaringen genoeg. Die lopen van: wij zijn tweeling-zielen of: het is ons karma geweest tot: het is Gods wil die zich aan mij vervult; of het is een noodlot waaraan ik niet kan ontkomen. Dat is allemaal best. U moogt die uitvluchten gebruiken als u wilt, maar begrijp heel goed dat wat er met u gebeurt niet door een

ander is veroorzaakt maar door uzelf.

Begrijp heel goed, dat wat de wereld voor u is niet wordt bepaald door wat de wereld is, maar door wat u bent. Dan zult u misschien eindelijk gaan begrijpen dat er in u een wet is. Een wet van harmonie, een wet van een zekere evenwichtigheid waardoor de innerlijke wereld en de uiterlijke wereld moeten samenvloeien tot een evenwichtig geheel. Dan pas leeft u, niet vóór die tijd.

Dan zijn er ook veel mensen die zeggen: De geest zal mij kracht geven, of: God zal mij kracht geven. Ja, natuurlijk. Ze hebben bij ons een winkeltje en daar kun je het per pond krijgen. Bent u nu werkelijk zo gek dat u dat denkt? De geest kan u bewust maken van de kracht die er in u leeft, maar ze moet in u ook aanwezig zijn anders kan de geest niets voor u doen. Als God u kracht geeft, dan is dat alleen maar het wekken van datgene wat altijd in u is geweest en niets anders.

U kunt veel meer dan u denkt, zeker. Maar waarom? Omdat u niet wilt denken met de innerlijke kracht en de innerlijke waarheid, maar omdat u alleen wilt denken in de termen van uiterlijke mogelijkheden en onmogelijkheden.

Als ik zo bezig ben, dan denken waarschijnlijk veel mensen: wat zit die vent weer te kletsen. Het is heel gek, maar ze zeggen: Geesten kletsen veel meer dan gewone mensen. Dat komt, omdat ze naar een geest veel intenser luisteren. Aan gewone mensen gaan ze eenvoudig voorbij; die laten ze maar dazen. En dan krijgen wij de schuld.

Wat ik u zeg is letterlijk volkomen waar zodra u de moed heeft om uw eigen innerlijk onder ogen te zien. Te zien waarom u uw beslissing heeft genomen. Als u ziet wat voor eisen u heeft gesteld en waarom. Pas als u dat in elkaar kunt schuiven tot het geheel met wat u nu bent, kunt u een bron van kracht in uzelf aanboren. En dan kunt u zeggen dat het God is of de geest. De verklaring die u geeft is verder van geen belang. Maar dan is de kracht daar.

Als u zegt: Ik wil vrede hebben, dan kunt u natuurlijk over de vrede spreken als iets wat van buiten moet worden gebracht. Misschien verwacht u wel dat Picasso's duivel levend wordt en u een palmtak komt brengen en 'halleluja' roept in plaats van roekoekoe.

Vrede is iets wat je in jezelf hebt. Het is de aanvaarding van hetgeen je bent en hetgeen je wereld op dit ogenblik voor je is. Zodra je daartoe in staat bent, vind je niet alleen de vrede, dan vind je ook de kracht. Dan vind je ook het besef van juistheid, wat de wet kan worden genoemd.

Een heel betoog om te zeggen, dat u het eigenlijk zelf bent met uw wereld, met uw problemen. U brengt het zelf tot stand. U heeft het zelf zo gemaakt als het is. Niet erg hoopgevend, niet troostvol. Ik weet het. Het is gemakkelijker als wij zeggen: Ach, het is een bitter karma dat u brengt tot alle belevingen die nu eenmaal onvermijdelijk zijn. En dan is er een Heiland die u eindelijk zal redden. Maar als u uzelf niet probeert te redden, dan kan de Heiland u ook niet redden. Jezus zegt zelf tegen de zieke: Uw geloof heeft u behouden. Met andere woorden: hij kan alleen antwoorden op hetgeen er in de mens leeft.

In de mens leeft het licht, als hij het kan aanvaarden. En als hij het dooft, als hij het wegschuift, leeft hij in duisternis, dan is er geen kracht die hem kan helpen en kan bevrijden. Het is goed om dat te beseffen.

U leeft nu wel op dit ogenblik, maar er komt een moment dat u dood bent; tenminste voor de mensen. Maar dan weet u pas wat leven werkelijk betekent. Als u dan bezig bent om u te beroepen op uiterlijkheden en wetsartikelen, dan komt u nergens. Maar als u grijpt naar het licht in uzelf,

dan is er geen sfeer zo duister dat u met uw eigen licht die duisternis niet kunt verdrijven. Dat is nu de grote kunst van het leven.

De grote kunst van het leven is: zijn wat je weet te zijn, doen wat je innerlijk voelt dat gedaan moet worden. Het is niet je ergens beroepen op wetten en regels maar beseffen dat je zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het leven, ook voor de wereld rond je. Want de wereld is voor jou alleen maar de weerkaatsing van hetgeen je bent.

Dan kunnen we zeggen dat er werkelijkheden zijn en niemand kan dat bestrijden. Maar de werkelijkheid kent u niet. Uw wereld beleeft u. Beleef dan de wereld vanuit uzelf, vanuit uw innerlijk en maak de wereld dan tot datgene wat ze voor u moet zijn: een wereld waarin u ondanks alles u steeds weer kunt ontplooiën, waarin ondanks alles steeds weer vreugde is en waarin ondanks alles voor u innerlijk een vrede bestaat.

Uit die vrede kunt u zelfs de kracht putten om voort te gaan om datgene tot stand te brengen wat door uw een-zijn met het al, door uw leven uit het al voor u het juiste en 't noodzakelijke is.

-:-

O V E R G A V E .

Als ik mij overgeef, dan is de vraag: waaraan? Als je je overgeeft aan een wrede vijand, dan krijg je een wreder lot dan je anders ooit gekend zou hebben. Als je je overgeeft aan God, dan geef je je over aan het onbekende. Ook dat is niet helemaal aanvaardbaar. Maar zou je je kunnen overgeven aan God zoals Hij woont in jou?

Overgave aan het geheel van het bestaan, aan het leven en aan alle gebeuren omdat je in je de juistheid kent. Aanvaarden wat komt, zeker. Niet omdat het onontkoombaar is zonder meer, maar omdat je erkent dat het voor jou een noodzakelijkheid is, onafwendbaar misschien juist omdat je bent wie je bent.

Je overgeven aan de grote krachten die boven je staan, niet omdat zij het dan wel zullen opknappen, maar omdat je innerlijk weet dat je er deel van bent, omdat je daarmee verder moet leven.

Overgave is voor mij niet het neerknielen, zeggen: Heer, bestemt u zonder meer. Voor mij betekent overgave zeggen: Heer, dit ben ik. Gebruik mij volgens hetgeen ik ben voor hetgeen er in mij leeft en in U tot uiting is gekomen.

Als je het zo ziet, denk ik dat je werkelijke overgave, de juiste overgave hebt bereikt.

Het beeld dat ik u heb gegeven is wel het beste dat er kan worden gegeven. Overgave betekent aanvaarden. Als je jezelf aanvaardt en je wereld aanvaardt en de kracht die in jou en in de wereld bestaat, dan heb je het gered.

Laat mij u allen toewensen dat u daartoe in staat bent. Dat u daaruit kracht put. Dat u morgen met een heel grote grijns opstaat en tegen de zon, als ze achter een wolk tevoorschijn komt, lacht en zegt: Het is eigenlijk goed om te leven, want ik maak iets waar waarvan ik het gevoel heb dat het goed zal zijn, ongeacht wat er verder gebeurt.

:--: